

Притичаха нѣколцина мѣже, прострѣха рѣце на Янко. Той се улови за тѣхъ и имъ подаде полумъртвото дете. Струпаха се жени, мѣже и започнаха да свѣстятъ удавеното. Разтрѣсваха го, обръщаха го, за да повърне глътнатата вода и най-сетне го свѣстиха.

За този геройски подвигъ на Янко заговори цѣлиятъ градъ. Отъ този день насетне майсторѣтъ му започна да гледа другояче на него. Той го и похвали единъ день:

— Ти, Янко, ще станешъ добъръ майсторъ, по-добъръ отъ мене. Ето това парче си изрѣзалъ и ушилъ много хубаво.

Янко почервенѣ като печенъракъ и наведе очи отъ срамъ предъ другитѣ чираци и калфи. Той никога не бѣше чувалъ добра дума, не бѣше чувалъ похвала за себе си. Предъ очитѣ му светна. Отъ тоя день насетне Янко сякашъ хвърчеше. Не се уморяваше отъ работа. Не мразѣше вече своя занаятъ. Той удвои старанието си да изучи занаята, та наистина да стане добъръ майсторъ. По-добъръ отъ всички майстори въ града.

— Ще видятъ тѣ тогава кой е Янко и кой е Зозо!... — думаше си той и работѣше още првече.

(Продължава въ трета книжка)

Александъръ Спасовъ